

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 165/07-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. júla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. L., B., zastúpenej advokátom JUDr. Ľ. F., B., vo veci namietaného porušenia práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava IV č. k. 7 C 416/2004-31 z 27. februára 2006 a jeho následným postupom v tomto konaní a uznesením č. k. 7 C 416/2004-66 z 28. septembra 2006, ako aj namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prerokovanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 416/2004 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 484/06 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. apríla 2007 doručená sťažnosť J. L., B. (ďalej len „sťažovateľka“), doplnená podaniami z 11. mája 2007 a 29. júna 2007 na základe výziev ústavného súdu z 2. mája 2007 a 20. júna 2007, zastúpenej advokátom JUDr. Ľ. F., B., v ktorej namieta porušenie práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C 416/2004-31 z 27. februára 2006 a jeho následným postupom v tomto konaní a uznesením č. k. 7 C 416/2004-66 z 28. septembra 2006, ako aj namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prerokovanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 416/2004 a postupom krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 484/06.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako žalobkyňa podala 6. decembra 2004 okresnému súdu žalobu na určenie povinnosti odpredať byt proti žalovanej spoločnosti H., spol. s r. o. (ďalej len „odporkyňa“), pričom konanie je vedené pod sp. zn. 7 C 416/2004.

Okresný súd bol podľa názoru sťažovateľky od 6. decembra 2004 do 27. februára 2006 nečinný, kedy uznesením č. k. 7 C 416/2004-31 predmetné konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) prerušil s odôvodnením, že v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 9 C 253/2003 sa rieši otázka, či trvá nájomný pomer sťažovateľky k bytu na ulici S. v B. Uvedené uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 11. apríla 2006, „... *nakolko právny zástupca JUDr. P. S., s ktorým navrhovateľka v tej dobe nekomunikavala, nepodal odvolanie v zákonnej lehote proti*

tomuto uzneseniu“. Sťažovateľka následne odvolala 24. mája 2006 plnomocenstvo pre uvedeného advokáta a udelila plnomocenstvo na právne zastupovanie inému advokátovi.

Písomným podaním doručeným okresnému súdu 23. júna 2006 sťažovateľka požiadala okresný súd o pokračovanie v konaní. Svoju žiadosť odôvodnila tým, že „zo samotného zákonného ustanovenia zák. č. 509/1991 Zb. vyplýva, ktorý novelizoval s účinnosťou od 01. 01. 1992 ustanovenie § 871 ods. 1 Obč. zákonníka kde je uvedené, že právo osobného užívania bytu a právo užívania iných miestností neslúžiacich na bývanie vzniknuté podľa doterajších predpisov, ktoré trvá ku dňu nadobudnutia účinnosti tohto zákona, sa mení dňom účinnosti tohto zákona na nájom. Teda existencia nájomného pomeru k uvedenému bytu jej aj ďalším žalobcom v č. k. 9 C 253/2003, nájomníkom ďalších bytov v bytovom dome na S., B. vyplýva priamo zo zákona. Existencia a trvanie tohto nájomného pomeru, t. j. predmet sporu nie je sporný ani medzi účastníkmi konania 9 C 253/2003, teda medzi navrhovateľmi a odporcom H. spol. s r. o. B., a preto na pojednávaní dal návrh právny zástupca navrhovateľov aby súd vyniesol rozsudok pre uznanie, čo sa doposiaľ nestalo.

Ako dôvod na pokračovanie uviedla tiež v návrhu, že na Okresnom súde Bratislava IV sa vedú aj ďalšie konania: 9 C 316/2004 - žalobcovia Ing. F. F. a Ing. E. F., 9 C 317/2004 - žalobcovia O. Š. a O. Š., 8 C 415/2004 žalobcovia D. B. a M. B. proti žalovanému H. spol. s r. o. B. na základe podaných žalôb na určenie povinnosti žalovaného odpredať byt v súlade s ust. Zák. č. 182/93 Z. z., konkrétne sa jedná o žalobcov v týchto konaniach, ktorí vystupujú aj v konaní pod sp. zn. 9 C 253/2003 na Okresnom súde Bratislava IV spolu s navrhovateľkou na strane žalobcov, avšak v týchto ich ďalších konaniach na základe žalôb na odpredaj bytov z dôvodu vedenia konania 9 C 253/2003 súd konania neprerušil z dôvodu § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. a súd naďalej v týchto právnych veciach riadne koná a pojednáva, len v jej totožnom konaní, kde sa domáha o určenie toho istého práva, proti tomu istému odporcovi H. spol. s r. o. B., za totožného právneho a skutkového stavu ako oni, súd konanie prerušil“.

Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd uzneseniami č. k. 7 C 416/2004-31 z 27. februára 2006 a č. k. 7 C 416/2004-66 z 28. septembra 2006, ktorými bolo toto konanie prerušené,

a v druhom prípade zamietnutá žiadosť sťažovateľky o pokračovanie v konaní, postupoval diskriminačne voči nej ako účastníčke konania a porušil jej uvádzané základné práva podľa ústavy a dohovoru, pretože iné skutkovo totožné konania neboli prerušené.

Sťažovateľka podala 17. októbra 2006 odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 7 C 416/2004-66 z 28. septembra 2006. „*Krajský súd v Bratislave doposiaľ nerozhodol o mojom odvolaní, čiže nekoná vo veci už pod dobu pomaly 6 (šesť) mesiacov*“, čím podľa názoru sťažovateľky porušuje jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1.) *Rozhodnutím Okresného súdu Bratislava IV., uznesenie sp. zn. 7 C 416/2004-31 zo dňa 27. 2. 2006, ktorým podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. konanie prerušil a následným jeho postupom, ako aj jeho rozhodnutím, uznesenie sp. zn. 7 C 416/2004-66 zo dňa 28. septembra 2006, ktorým zamietol návrh sťažovateľky na pokračovanie v konaní došlo k porušeniu základného práva navrhovateľky J. L., rod. K. zaručeného v Čl. 12 ods. 1, ods. 2, práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

Nečinnosťou Okresného súdu v Bratislave IV. v konaní sp. zn. 7 C 416/2004 zo dňa 6. 12. 2004 a následne Krajského súdu v Bratislave v konaní o odvolaní, sp. zn. 4 Co 484/06 zo dňa 20. 10. 2006 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky J. L., rod. K. na súdnu a inú právnu ochranu aby jej vec bola prerokovaná bez zbytočných prieťahov zaručeného v Čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2.) *Okresný súd Bratislava IV. a Krajský súd v Bratislave je povinný J. L., rod. K. spoločne a nerozdielne zaplatiť finančné zadostučinenie v sume 100.000 (stotisíc),- Sk, ktoré je Okresný súd Bratislava IV. a Krajský súd v Bratislave povinný jej vyplatiť do 2 (dvoch) mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

3.) *Okresnému súdu Bratislava IV. v právnej veci, č. k. 7 C 416/2004 zo dňa 6. 12. 2004 a Krajskému súdu v Bratislave v právnej veci č. k. 4 Co 484/06 zo dňa 20. 10. 2006 sa prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.*

4.) *J. L., rod. K. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 6 296 (šesťtisíc dvestodeväťdesiatšesť),- Sk (2 úkony po 2 970,- Sk - prevzatie, príprava, návrh, 2x režijný paušál po 178,- Sk), ktorú je Okresný súd Bratislava IV. a Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť spoločne a nerozdielne na účet právneho zástupcu advokáta JUDr. L. F... do 1 (jedného) mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné

návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. ... 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

V zmysle čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne a bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života

účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 7 C 416/2004-31 z 27. februára 2006 a jeho následným postupom v tomto konaní a uznesením okresného súdu č. k. 7 C 416/2004-66 z 28. septembra 2006

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základného práva alebo slobody môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, IV. ÚS 115/07).

Podľa § 201 OSP účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Sťažovateľka bola v čase vydania uznesenia okresného súdu č. k. 7 C 416/2004-31 z 27. februára 2006 v predmetnom konaní podľa vlastného tvrdenia zastúpená advokátom JUDr. P. S. Podľa § 28 ods. 2 OSP plnomocenstvo udelené pre celé konanie nemožno obmedziť. Zástupca, ktorému bolo toto plnomocenstvo udelené, je oprávnený na všetky úkony, ktoré môže v konaní urobiť účastník. V danom prípade bolo proti uzneseniu o prerušení konania možné podať odvolanie, o ktorom bol príslušný rozhodnúť odvolací súd, čím je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu konať v tejto veci.

Ústavný súd ďalej uvádza, že účinným prostriedkom nápravy proti uzneseniu okresného súdu č. k. 7 C 416/2004-66 z 28. septembra 2006 bolo odvolanie proti uzneseniu, ktoré sťažovateľka podľa tvrdení v sťažnosti podala 17. októbra 2006. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu: „Ak o závažných procesných pochybeniach, ktorými sa porušujú aj niektoré zo základných práv alebo slobôd, je oprávnený a povinný rozhodnúť všeobecný súd na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov upravených v príslušnom procesnom poriadku, je právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky pred ich vyčerpaním vylúčená“ (IV. ÚS 10/02). Využitie tejto zákonnej možnosti účinnej ochrany základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vylučuje prijatie sťažnosti ústavným súdom, ktorý môže uplatniť svoju právomoc iba vtedy, ak navrhovateľ nemal inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 416/2004 a postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 484/06

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v tejto časti vychádzal ústavný súd zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov je odstránenie právnej neistoty (III. ÚS 61/98). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte dochádza a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte trvá (m. m. II. ÚS 387/06). Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 20/02).

Ústavný súd v rámci svojej ustálenej judikatúry viackrát vyslovil, že pojem zbytočné priet'ahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na zákonom ustanovené lehoty na vykonanie určitého úkonu sudcom alebo iným štátnym orgánom. S prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci sa ani v týchto prípadoch totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 11/00).

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní s'ťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti s'ťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil s'ťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, IV. ÚS 288/05, IV. ÚS 79/07). Za zjavne neopodstatnenú je možné považovať takú s'ťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Zo s'ťažnosti a predložených príloh zjavne vyplýva, že v čase doručenia s'ťažnosti ústavnému súdu (16. apríla 2007) sa vec nachádzala na krajskom súde v dôsledku podania odvolania, a to od 20. októbra 2006. S'ťažovateľka namietala zbytočné priet'ahy v konaní okresného súdu, ktorý vo veci samej v čase podania s'ťažnosti už nekonal. Z uvedeného dôvodu už okresný súd nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvňovať priebeh namietaného konania, ani spôsobovať priet'ahy v ňom. S'ťažnosť s'ťažovateľky bolo preto v tejto časti potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (m. m. IV. ÚS 219/03, IV. ÚS 46/07).

Sťažovateľka ďalej vo svojej sťažnosti uviedla, že krajský súd v odvolacom konaní sp. zn. 4 Co 484/06 porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že do podania sťažnosti ústavnému súdu ešte krajský súd nerozhodol o jej odvolaní proti uzneseniu okresného súdu.

Ústavný súd poznamenáva, že skutočnosť, že krajský súd nerozhodol v lehote 6 mesiacov o podanom odvolaní, nemožno považovať za takú významnú, aby ju bolo možné posúdiť ako porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 35/01, II. ÚS 21/01). Ústavný súd zistil, že v čase prerokovania sťažnosti sťažovateľky senátom ústavného súdu sa spis krajského súdu vedený pod sp. zn. 4 Co 484/06 nachádzal u zákonnej sudkyne, ktorá vykonávala úkony potrebné pre rozhodnutie o podanom odvolaní.

Ústavný súd v rámci svojej ustálenej judikatúry viackrát vyslovil, že pojem zbytočné prietahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na zákonom ustanovené lehoty na vykonanie určitého úkonu sudcom alebo iným štátnym orgánom. S prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci sa ani v týchto prípadoch totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 11/00).

V prípade, keď ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03), alebo ho odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 17/01, III. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04). Ústavný súd s prihliadnutím na dĺžku odvolacieho konania a postup krajského súdu v danej veci neposúdil jeho postup ako porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 38

ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že ak bola sťažovateľka nespokojná s právnymi službami advokáta, ktorému sama udelila plnomocenstvo na zastupovanie v konaní pred všeobecným súdom, mala možnosť okrem odvolania plnomocenstva využiť aj postupy podľa § 26 alebo § 58 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov.

Navyše okolnosť, že sťažovateľka podľa svojho vyjadrenia v sťažnosti „*dňa 16. 1. 2006 písomnou žiadosťou upozorňovala okresný súd, že právny zástupca s ňou nekomunikuje*“, nemôže znamenať to, aby okresný súd nezachoval postup podľa § 49 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorého ak má účastník zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľky (napr. priznaním primeraného finančného zadost'učinenia, úhrady trov právneho zastúpenia atď.).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júla 2007